

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 6.

15. MARS 1932

4. ÅRGANG

En anledning som blev brukt

Af misjonær Aron Andersson.

Dagen før julafaten glemte jeg mine hanskere i en bil. Jeg ringte til politistasjonen og trodde jeg skulle få dem tilbake, men det mislyktes. Jeg reiste et par dager senere til Norrköping, hvor vi skulde ha et vekkelsesfeltog. Jeg vilde imidlertid ikke kjope nye hanskere, men brukte et par gamle i håp om senere å få igjen de bortkomne.

Efter en herlig seierstid i N. reste jeg til Linköping. Hanskene var det umulig å få tak i. Det ble imidlertid kaldt, og mine gamle hanskere var dårlige. En eftermiddag passerte jeg en forretning, hvor der hang et stort skilt utenfor: «Hanskeforretningen». Jeg stanset, så på mine fillete hanskere og besluttet mig til å gå inn og kjøpe et par nye.

Jeg gikk inn og ba om å få se på et par hanskere. Mens eksperteren tok frem de forskjellige sortene og viste dem frem, mante Guds And mig til å si noen ord til henne og dem som var i rummet innenfor.

«Har De vært på noe vakkelse-sessmote i Betaniakirken?» spurte jeg. Hun blev redd, så blikket ned og sa langsomt: «Nei.»

De som var i rummet ved siden av, så forbausest på mig. «Velkommen til våre møters», fortsatte jeg, «og gi Deres hjerte til Jesus Kristus». De svarte mig ikke, de så bare forbausest ut.

Jeg fortalte at det er det herligste på jorden å være frelst, og ba dem ikke nøle lenger.

Hanskene blev ekspedert i en fart, jeg betalte og gikk mot den. Så vendte jeg mig om og sa: «Vi har slike herlige møter i Betania, kom med.» «Ja takk — kanskje,» svarte de.

Jeg gikk og frydet mig over anledningen til å vidne om min Herre og Freiser. Jeg glimte snart den lille tildragelsen.

På et av de siste møter var der en jevn strøm med frelsessøkende som vandret op i bønnensalen. Nogen ropte at jeg skulle komme og hjelpe til å be med en meget bekymret sjel, og det gjorde jeg. Den bekymrede ba Gud om forlateelse for sine synder — og takket derefter Gud for frelsen. Da vi reiste oss op fra bønnestunden, ropte den nyfreste under gledestårer: «Takk for at De kom og kjøpte hanskene!»

Jeg stod undrende og forstod først ikke hvad hun mente. Hun fortsatte: Det var jeg som ekspederte Dem, da de kjøpte hanskere forleden dag. Da De var gått, stod vi en stund uten å si noe. Slik hadde vi aldri hørt før. Hver dag siden har vi talt om Dem og det De sa, og jeg kunde ikke stå imot lenger, men måtte komme hit. Nu er jeg her — frelst — fordi De kjøpte hanskene. Hadde ikke De kommet

Misjonsnytt fra Kina.

Bud om herlig vekkelse fra Thorkild Rasmussens misjonsstasjon. — Margrethe Dørum og Hilma Karlsson på vei fra Amerika til det urolige Kina.

Fra Torkild Rasmussen

Har mottatt nedenstående gledelige nyhet fra vennene Rasmussen, Kina. Det er meget opmuntrende for oss her hjemme å høre at Gud lønner deres arbeide med at menneskene søker frelse og skarne kommer sammen for å lytte til korsets gamle evangelium. Det er svært på bønn at vekkelsen kommer.

Takk venner, at de fremdeles vil opprekke hellige hender og takke for seier, for disse trakter. Ham til ære og pris.

Kun en kort liten stund og så skal de freslte dra hjem.

Lev well!

Alle i Herren kjærlig hilsen fra Torkild og Lili-Ann. Søster Agnes.

Fra str. Dørum og Karlsson.

Til «Misjons-Rosten»!

Kjære venner! Vil få sende en liten hilsen til «Misjons-Rosten»s leserne og la dere vite at lørdag den 20. februar avholder vi Amerika for igjen å gå til Kina.

Vi har nu reist i Amerika en tid, men her er slike elendige tider så noe utbytte for misjonen synes det ikke å ha vært, men vi har fått mange «forbedere» og det vil jo si en hel del.

For det menneskelige øie ser det jo rent uhøygjelig ut å gå til Kina nu i disse urolige tider hvor krigen raser så derute, men vi håper å komme igjenom ved

Tientsin uhindret og så dra videre inn i landet. Skulde vi vente inntil krigen legger sig så kanskje vi venter forsiges, og derfor må vi gå nu.

Våre kjære troende derute venter oss, og våre hjerter lenges etter å få komme til dem og være til hjelp og velsignelse nu i denne siste urolige tid.

Ja, vårt liv er i den Allmeklighetens hånd. Ikke et hår kan krummes på vårt hode dersom ikke Herren tillater det.

Vi vil ønske å få være innsluttet i venners forbunner. Om noen vil skrive til oss så er vår adresse som før:

Yuan Shih Hsien
Hapei Prov
North China.

Om noen kjenner sig ledet av Herren å yde noe så kan det sendes inn til vår kasserer Janet te Bruu, Welhaven gt. 10, Oslo.

Så mange kjære hilsener. Eders i Kristus og for Kina
Margrethe Dørum,
Hilma Karlsson.

„De gudløses“ misjon.

«De gudløses forbund» har ifølge et amerikansk blad sendt ut et oprop hvor det bl. a. heter: «Proletarer i alle land, vi oppfordrer eter til straks å begynne arbeidet med å likvidere kristendommen.» Den amerikanske frienker organisasjon er også gått inn i «De gudløses forbund». Dette forbund har nu avdelinger i Russland, U. S. A., England, Tyskland, Spania, Sveits, Polen, Tsjekkoslovakia, Belgia, Portugal, Holland, Sverige, Norge, Danmark, Finnland, Kina og Japan. I Russland skal forbundet ha 5 millioner medlemmer. Dernest kommer Spania med 800,000, Tyskland med 600,000, Polen med 70,000, Sveits med 40,000 og U. S. A. med 30,000. Ialt skal organisasjonen ha ca. 10 millioner medlemmer.

En får et begrep om hvor intensitetsbolsjevikene arbeider og hvilke pengemidler de må råde over, når en hører at et kommunistforlag i Tyskland på 12 år har øket salget av utgivne eksemplarer fra vel 700,000 til over 3 millioner. Et annet forlag har på bare 4 år øket sin produksjon fra ca. 450,000 eksp. til over 2 millioner. I de 6 siste år har nesten 300,000 personer meldt sig ut av de kristne kirker i Berlin som følge av kommunistenes propaganda.

Hvad gjør du som er et Guds barn for å utbrede Guds ord?

Sjelevinnere

En halvhjertet kristen kan aldri bli en sjelevinner. Han kan ikke være det. Oppgaven er ham for stor og for fin; til hele hjertet må være i denne gjerning, og hele livet må være med i virksomheten. Vi og alt vårt må bringes som innsats i dette ene: å redde sjelen — «redde dem, som vaken drar hen å miste livet». Vi må oppfylles av kjerlighetens omsorg for de fortapte. Dette må bli vårt livs store lidenskap. Alt annet må bli underordnet, alt må vike plassen for den. Denne dype, alvorfulle lidenskap vil bringe glod i vårt blikk, lettbevegelighet i våre skritt. Aktspågivelsen i våre ord og gjerning, omhjertet mildhet i vår stemme, taktfullhet i vår omgang og overtalesesmakt i våre personlige vidnesbyrd. Den vil gjøre våre ord uimotståelige, når vi som sendebud i Kristi sted ber menneskene: «La eder forlike med Gud.»

Ny misjonskasserer.
Br. Berg som har stått som kasserer for str. Alfshild Bjerva, Kina, er syklig og har måttet frasi sig hvervet. I hans sted har br. Torolf Andersen påtatt seg å være kasserer. Str. Bjerva er nu på vei til Kina. Hun reiste fra Tacoma sammen med str. Dørum og Karlsson den 20. februar. Husk dem i bonn. Midlertil str. Bjerva sendes herefter til Torolf Andersen, Schäffersgt. 10 I, graf.

Kino-besøket minker.

I en melding til et Oslo-blad stod det nylig at der var stor vekkelse i Lillesand, og at vekkelsen gjorde at kino-besøket minnet svært, så kino-styret overveide å stenge byens kinematografer.

En underbar begivenhet

Av Stefan P. Trøber.

Og der viste sig for dem tungar liksom avild, som skilte sig og satte sig på enhver av dem. Ap. gj. 2, 3.

O, hvilken herlig begivenhet forfatteren av apostlene gjenganger omtal er i dette avsnitt. Det er noen av de overnaturlige og guddommelige krefter som her kommer tilsyn, og det fyller vårt indre liv med en salig følelse bare ved tanken på dette storte under som da skjedde.

Hjertekilden og håpløsheten, som synes å nedtrykke Jesu venner fordi de onde mennesker hadde hengt ham på korset, blev de etterhvert mere frigjort ifra. Selve frigjørelsen fra denne sorg da bar på etter korsfestelsen, fikk de ikke erfare før enn de

og kjøpt dem og talt de uforegelmælige ordene, så hadde ikke jeg kommet hit og blitt frelst. Takk for at De kjøpte hanskene!»

Flere av hennes venner og kamrater kom siden til avgjørelse for Jesus Kristus.

Denne lille hendelse blev for mig — og jeg ønsker at den må bli det for oss alle — en alvorlig påminnelse om å bruke de anledninger Gud gir oss og altid være lydige mot den Hellige Ande.

D. G. Stier.

hadde fått hvad Jesus hadde lovet dem.

Det var dette mektige vær fra himmelen som skulde til for å skape en lykkelig og tilfreds disipleskare. Men det ikke er det samme også idag?

Mange går og sørger over sin synd og over sitt synedfulle hjerte dag etter dag, men de regner ikke med det herlige blod som flot fra Jesu legeme hin gang på Golgata. De forstår ikke muligheten av et seirende liv endog de er bekjent med både påske og pinse! Hvad hjelper det oss mennesker hvor meget Jesus har gjort og fremdeles gjor hvis vi ikke vil ta det imot og erkjenne det som vårt eget?

Det er meget treffende som Billy Sunday sier: En trillebor blir ingen bil fordi man setter den i en bilgarasje. Og likeså litt blir et menneske født påny ved at det slutter sig til en kristen forsamlings. Nei! Omvendt må til, og uten at vi blir født påny kan vi ingenlunde se Guds rike; langt mindre komme inn der. Det blir noe helt nytt for den menneske som gir sitt liv til Herren.

Hjertet blir åpent og mottagelig for Guds herlige velsignelse. Og lengselen etter å nå dypere inn i Gud, blir større og større dag etter dag.

Vi som Guds folk nu, har en

større forrett fremfor disiplene, som måtte vente på loftets oppfyllelse; nemlig den Hellige Ande kommer til jorden. Nu er den kommet, og vi har bare å stille oss frem til dens disposisjon. Alle som har behov til trenge sig frem for å motta denne Andens fulde til liv og tjeneste.

Herren lar også idag ildtungene sig for de hellige. Han vil ha et folk som er satt i brand for sin store rikssak på jorden. Vil du være villig å stille dig frem?

Markene er hvite til host ennu! Og arbeiderne er fremdeles få mot den store skare som vandrer utover Gud og håp. Derfor faller byrdene på de som vil kjempe for Herrens sannhetssak.

Men halleluja! seieren er vår, hvormeget det enn stormer rundt om oss.

Ny misjonskasserer.

Br. Berg som har stått som kasserer for str. Alfshild Bjerva, Kina, er syklig og har måttet frasi sig hvervet. I hans sted har br. Torolf Andersen påtatt seg å være kasserer. Str. Bjerva er nu på vei til Kina. Hun reiste fra Tacoma sammen med str. Dørum og Karlsson den 20. februar. Husk dem i bonn. Midlertil str. Bjerva sendes herefter til Torolf Andersen, Schäffersgt. 10 I, graf.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonsens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-

Rosten, Post boks 32, Sarpsborg. Abonnementspris er: I løsseq 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet kostet bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adressesforandringer, skriftlige opspørrelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Mens vekkelsen går

Nesten daglig hører vi om at Herren besøker de forskjellige steder med vekkelse. Og det er meget opmuntrende. Det er en god følelse i oss når vi blir oppmerksom på en notis eller en rapport om vekkelse og det ikke som tilskynner vårt arbeide.

Jeg tror jeg har lov til å si, at ethvert troende menneske opriktig gleder sig og takker Gud, når vi hører og leser om vekkelse. Hvor lader vi ikke under hårdheten i våre forsamlinger og vi ber at Gud vil sende sin vekkende And i blant oss. Og vi ber enn mer frimodig om det, når vi hører om vårbud fra andre kanter. Vi lenges etter disse friske gjennembruddets tider.

Mange vekkelses blev ikke hvad man hadde ventet, fordi de troende ikke kjente sitt ansvar. A lede en vekkelse er overordentlig ansvarsfullt og det trenges en spesiell utrustning til. Muligens Gud bruker enkelte redskaper, men rundt omkring i våre byer og bygder har mange troende menn og kvinner år etter år i åndelig terre tider holdt Guds lampe brennende. De har hatt tro og kraft nok til å holde ved i forbonnens tjeneste og de har hatt et levende vidnesbyrd i de lange og tunge tider. I årevise har de arbeidet uten tilsynelatende ytre resultater — men så en dag kommer det.

Det er disse trofaste Guds barn som har forberedt Guds nådebøssek — forberedt vekkelsen. De er å beundre disse trofaste i landet, de som i liv og ferd vidner om de helliges tålmodighet og tro. De er ikke glemt av Gud.

Må en sund vekkelse gripe vårt land. — Det er vår bønn!

S. T.

Lokalinvielse.

Filadelfiamenigheten i Sarpsborg har hittil virket i lokalelet Fremtiden, men da det er meget lite og nu kunde de ikke få mere enn et møte i ukken — undtatt søndagseftermiddag — så har de fått leiet et større lokale, som de kan disponere over selv.

Lørdag 5. og søndag 6. mars var det lokalinvilse og stevne. Stevnet begynte med møter lørdag kl. 7 for menigheten og innbudte. Det var samlet venner fra

Fredrikstad, Moss og flere steder.

B. Söderberg som for tiden er menigheten forstander, leste fra 2. krøn. 7, om Herrens herlighet som fylte Salomens tempel, og ønsket at Gud måtte fylle sitt tempel, som er de hellige, med herlighet. Han redegjorde deretter for hvordan Gud hadde lagt alt til rette for vennene og ønsket de fremmette velkommen. Derefter en bønnestund og så talte br. Skibsted og Erling Andressen. Siden var det bredsbytelse og det blev en velsignet stund innfor Guds åsyn.

Søndag holdtes møter kl. 10.30 form, 3.30 og 7 etterm. Lokalelet var fullt av folk på begge ettermotene og det var riktig velsignet hele stevnet. Br. Erling Andressen, W. Skibsted, Kolshus, Alfred Thoresen, G. Söderberg m. fl. talte ordet. Må Gud velsigne vennene i fortsetningen.

G. L.

SANG

ved avskjedsfesten for

misjonærene Anna og Bernhard Nilsen

i Grimstad 28. februar og i Arendal 2. mars 1932.

Mei: Kun ett har jeg begjæret. Fra hjertedypet stiger en løvsang til vår Gud

at Norges folk i hundreder av år har kjennskap hatt til frelsen som frir fra mørket ut og skaper evig lykke, sol og vår.

Kor:

Ja, nådens ord har lenge lydt her nord og lyklig er hver enkelt som på Jesus Kristus tror.

Ennå er døren åpen, ennå kan hvem som helst full rennsing få og bli hjertereflest.

En venneflok er samlet til avskjedsfest idag, for eder som nu etter skal dra ut. Ja, Herren eder kalte og i fikk i oppdrag å gå til hedningland med frelsens bud.

Kor:

Og Herren han har lovet følge med, han bakkene vil jevne og jernbonnene bryte ned, og give Eder skatte som skjult i mør og hvad I trenger får I når I ber.

Det er så godt å vite at hvor i relser enn.

Utslaget av denne fred som Gud skjenker oss som sine barn, virker dithen at vi vil jage etter fred med alle mennesker. Altå ikke lenger stride med kjødelige våben, men bli fredsmommelige mot alle.

Kor:

Ja, Herren han har lovet følge med, han bakkene vil jevne og jernbonnene bryte ned, og give Eder skatte som skjulte i mørket, er og hvad I trenger får I når I ber.

Den store dag snart rinder, ja, den er meget nær da Jesus henter hjem sin kjæpte brud.

Vi aldri da skal skilles fra dem vi haver kjær, men evig sammen være hos vår Gud.

Kor:

Da løvsangerne fra den store haer kan lignes med den brusen som av vange vanne er, og i den store skaren, unevnlig i tall, skal også se's en flokk fra Arendal.

Helligjørelsen

«Jag efter fred med alle, og etter helligjørelse, uten hvilken ingen skal se Herren!»

Hebr. 12, 14.

Da jeg har fått trang til å skrive noen ord til «Misjons-Rosten»'s leser, vil jeg få nevne det sisterte vers. Det som Hebrebrevet forteller her nevner i dette vers, har i lenge tid stått alvorlig for mig. Jeg for min del synes det ligger en yeldig tyngde i dette vers. Han sier: «Jag etter fred og helligjørelse, uten hvilken ingen skal se Herren.»

Det er en ting i dette vers som jeg har festet meg ved, og det er disse ord: «Uten hvilken ingen skal se Herren.»

Hvor dypt allvor det ligger i disse ord. Tenk,

det står utsyrklig i dette vers, at ingen skal se Herren uten de jager etter helligjørelse.

Derfor legger han også kraftig trykk på det første ord i dette vers, nemlig:

Jag. Det vil si at vi skal legge all vinn på å opnå disse ting: fred og helligjørelse.

Det er altså til nytte å vektlegge ting for oss. Da det står at vi ikke skal

se Herren, uten vi jager etter helligjørelse, så løs oss strebe og ja gage etter disse ting.

Tenker nå på den første ting som her er nevnt: fred. Du for en

vidunderlig god ting å ha. Det er et vers som jeg nu kommer ihu, som står i Esaias 48, 22: «Der er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige.»

Vi finner i dette vers at så lenge vi var ugudelige

og vandret uten Gud og uten håp i verden som Paulus skriver til Efeserne i det 2. kap. og 12 v.:

Vi da ikke eide eller hadde denne fred som det her er nevnt.

Men, halleluja, det er så godt, det som står i 14. vers i 2. kap.

til Efeserne: Ti han er vår fred, han som gjorde de to til ett og nedrev gerdets skillevegg, fiendskapet. Altå den dagen vi motok Jesu, mottok vi vår fred.

Han sier med klare ord i dette vers, at han er vår fred. Ja, det er velsignet godt og ha fred med Gud i en ren samvittighet. Halleluja! Åre være hans dyrebare navn.

Utslaget av denne fred som Gud skjenker oss som sine barn, virker dithen at vi vil jage etter

fred med alle mennesker. Altå ikke lenger stride med kjødelige våben, men bli fredsmommelige mot alle.

Skal nu gå videre til den andre ting i dette vers, nemlig: helligjørelse. Også som jeg har nevnt, en nødvendig ting.

Det er underbart og velsignet å gå helligjørelsens vei med Jesus, etter den nåde han gir. Tenker

nu på det 3. vers i samme kapitel.

Der står: «Ja, g i a k t p a h a m

som tålmodig har lidt en slik

motsigelse av synder, så I ikke

skal gå trett og bli motlose i eders sjeler.»

Det kan nok hende at når vi skal gå høyt til jorden

og k j e m p e s i g igjennem til lydighet.

Det står i samme beretning i Luk. 22, 44, at han kom i dødsangst og kjempet og bad enda høftigere, så hans svad blev son

blodsdriper, der falt til jorden.

Ut fra dette forstår vi at det var

en grusom og hård kamp han har

stred. Og likedan når han an-

nem gang kommer og finner di-

spiplene sovende og som han da

kjemper inntil hans svad blev som blod. Han var villig til å drinke denne lidelsens kalk. Når vi leser denne beretningen i Matt. 26, 36—46, så skjønner vi at det var en veldig kamp han her hadde. Det

står at når han kom inn i haven så sa han til sine disipler: Sett

eder her mens jeg går der bort og ber! Så står det videre, at han tok med sig Peter og de to

Sebbeadeus' soner og begynte å bedroves og engstes. Her begynte hans kamp. Han sier videre til sine disipler: «Min sjel er bedrovet inntil doden.» og «Bli her og vāk med meg!»

Vi finner ut av disse ord han her sier til dem, at han vilde ha dem til å våke og kjempe sammen med sig. Etter han nu hadde det stått dem om dette, står det at han gikk alene et litet stykke lenger inn i haven og her fallt han på sitt ansikt og bad denne bønn: «Min Fader, er det mulig: J a g . Det vil si at vi skal legge all vinn på å opnå disse ting: fred og helligjørelse. Det er altså til nytte å vektlegge ting for oss. Da det står at vi ikke skal

se Herren, uten vi jager etter helligjørelse, så løs oss strebe og ja gage etter disse ting.

Tenker ikke på den første ting som her er nevnt: fred. Du for en

vidunderlig god ting å ha. Det er et vers som jeg nu kommer ihu, som står i Esaias 48, 22: «Der er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige.»

Vi finner i dette vers at så lenge vi var ugudelige

og vandret uten Gud og uten håp i verden som Paulus skriver til Efeserne i det 2. kap. og 12 v.:

Så står det videre at han kommer tilbake og finner sine disiplene sovende, istedetfor våkende og bedende. Da sier han til Peter:

«Så var I da ikke stand til å våke en en time med mig!» Igjen

ber han dem våke og be for at de ikke skal komme i fristelse. Andre er villig, men kjedet er skrøpelig. Her så han hvor udyktig menneskene var.

Så går han annen gang bort og ber således: «Min Fader! kan ikke dette gå mig forbi, uten at jeg må drikke det, da skje din vilje!»

Han sier med klare ord i dette vers, at han er vår fred. Ja, det er velsignet godt og ha fred med Gud i en ren samvittighet. Halleluja! Åre være hans dyrebare navn.

Ja, lydighet er bedre enn slaktoffer og hørsomhet er bedre enn fettet av vedere. Derfor la oss være hørsomme og lydige. Så når Herren taler til oss, at vi da er hørsomme og lytter til ham, men også er lydige til å gi den vei han vil skal gå. Og tilslist: Jag etter fred og helligjørelse, ti uten helligjørelse skal ingen se Herren.

Eders i Jesus herlige tjenestebundne broder

ORD FOR DAGEN

Det er en gleda for den rettferdige å gjøre rett, men en skrek for dem som over urett. Ordsp. 21, 15.

SPREDTE F

«Betania,» Ar Og de som danser, skal ne kilder.

Ja, dette er vår he som Guds folk, at alle er i ham. Da kan vi din imot med håp og idag den samme.

Vi har det godt p. Gud velsigner den og også hatt besøk av vidner. Nu hadde for misjonær Bernhard og hustru den 2. mai etter ut på feltet ved budskap og Gud vil å dem. De reiser over til Kina hvor de fø ca. 11 år. Der var en skrev en sang og sang på festen og sås nevnt av flere. Om

til Kina hvor de fø med alle Guds folk — skilles er livets gang og motes er hæptes det er vårt strålende med alle Guds

Ja, venner, la oss brene i denne tid. Snart korte tid forgangne marken drager hjer

Velgjort, skal møte jeg ønsker være en

Hilsen med Salme

Broderligst

Gunder Gu

Hovsta

Frederens virkning.

Barn av min smerte uti min død, bleb jeg din Ands levende brod. Siden du avklædt selvtagen skrud, naken og fattig kom innfor Gud.

For enn du mistet alt hvad du tok kunde jeg aldri få være dig nok. stadig den tanket økede sig alt hvad du eit skyldte du mig.

For enn du blev stille, fant du ei mig. til du i uro forvilledig. Je gata derinne, elskede dig. du gikk derute, sokende mig.

Nu siden du intet eier og har, siden du dig selv ei tar i forsvar, siden du blev sonderreven, blodend.

Maktlos du hviler gjemt i min barn arm.

Fordum du sokte & virke for mig, nu har du intet godt i dig. svikefulle løfter gir du et mer, nu får jeg eiske og virke i dig.

Barn, i korsets kvalifulle ded bar jeg dig selv, din synd og din synd. Nu skal du leve blott gjennom mig, den levende kilde strømmer i dig.

Nu alt det adspreide er ikke mer, alt annet forsvinner, mig blott du set dråpe i havet, synk uten navn, synk i min kjærlighets grenselse.

fava.

Fra svensk ved O. Gamst

Til Gamlejemunet i Borselv. Overskudd av innsendte abo-

nentpenger kr. 0.50.

Frelsesarmeene

kunde fredag 26. februar næren besøkte oss og hadde vi broder krigsskole i Oslo. Bygningen kostar 200.000 kroner, hvorav 150.000 er sikret.

SPREDTE FELTER

«Betania», Arendal.

Og de som synger og danser, skal si: Alle mi-
ne kilder er i dig.

Salm. 87, 7.

Ja, dette er vår herlige stilling som Guds folk, at alle våre kilder i ham. Da kan vi også se fremtiden inomt med håp. Han er igår og idag den samme, ja til evig tid.

Vi har det godt på motene og Gud velsigner den enkelte. Har også hatt besøk av flere Herrens vidner. Nu hadde vi farvelfest for misjonær Bernhard Nilsen og hustru den 2. mars. De skal etter ut på feltet med det glade budskap og Gud vil åpne veier for dem. De reiser over Amerika ut til Kina hvor de har vært i ca. 11 år. Der var en soster som skrev en sang og den ble sunget på festen og så var der vidnesbyrd av flere. Om det enn var litt underlig å si farvel så kjentes det dog at det er sant for oss som Guds folk — at «motes og skiller» er livets gang, men skiller og møtes er håpens sang. Ja, det er vårt strålende håp å møtes med alle Guds hellige igjen. Ja venner, la oss be for misjonærene i denne tid. Snart er hostens korte tid forgangen, tjenere fra marken drager hjem; Mesterens: Velgjort, skal møte mangen, og jeg ønsker være en av dem.»

Hilsen med Salmen 126, 3–6.

Broderligst

Gunder Gundersen,
Hovstad, Arendal.

Fra Nærsnes. Røyken.

Da undertegnede er abonnement på bladet «Misjons-Røsten» vil jeg få lov å sende bladets leserne en hilsen fra Nærsnes og fortelle hvorledes vi har det og det vil sikkert glede alle dem som elsker den Herre Jesus Kristus.

Herren har i sin nåde besøkt oss her på Nærsnes med vekkelse. O. Karlsen har vært her en tid og Herren har brukt ham til velsignelse for gamle og unge. Ja, det er i sannhet herlig å se ungdommen kommer frem og bekjerner sine synder og vil leve for Jesus. En 40 stykker er kommet til Herren i den siste tid. Ja Herren er god.

Nu har Herren begynt å virke på barnehjertene i sondagskolen. Sondag den 21. februar var vennene samlet på sondagskolen og Herren talte til barnehjertene gjennem sitt ord. Da det blev spurt om noen vilde komme til Jesus, så kom der frem 8 barn som gikk i sondagskolen og de ville bli frelst. Samme dag kom det 2 barn til, i alt 10 barn. Ja, be om at vekkelsen må fortsette.

Broderlig hilsen

Anton Heili, Nærsnes.

Vekkelse i Ytre Hobel.

Til «Misjons-Røsten». Det er med stor interesse og glede for oss å lese om vekkelse på det ene sted efter det annet. Men langt større ble vrig glede da Herren også begynte å besøke oss her i Ytre Hobel og Garder; som han fremdeles gjør. Lovet være Herren.

Det er jo ca. 15 år siden Herren besøkte oss med vekkelse. Da hadde vi broder Moger iblandt oss til stor velsignelse, og mange sjeler kom til troen på Jesus.

Det var for en 6 uker siden som sokningen til motene øket til det ualmindelige, og ca. 14 sjeler har nu overgitt sig til Gud. Ja, priset være Herren som hører bonner.

Brodrene S. og Thv. Olsen har i denne tid vært iblandt oss og virket fremdeles her. Sokningen til motene øker stadig, og mange står iferd med å gå inn i Guds rike. Så Herren vil fremdeles gjøre storverk på dette sted. Var med å også for dette sted.

Fredshilsen til alle «Røstens» leserne. Salm. 65, 10–14.

Eders i Jesu forbundne bror Thorvald Garderhagen.

Vekkelse.

Det går en herlig vekkelsesbolge over mange steder av vårt land i denne tid og Gud besøker de forskjellige venneflokkene og menigheter. Han er ikke partisk.

I Halden har det vært mange som har overgitt sig til Gud i vinter. Det sies at ca. 400 har gitt tilkjenning at de ønsker å bli frelt iblandt baptistene.

I Fredrikstad hadde Metodistene, Frikirken, Kinamisjon og Indremisjon fellesmøter der det ble til Gud med optil 40 mennesker om kvelden.

I Kr. s. a. d. S. har der vært avholdt store vekkelsesmøter i Blakorslokalet og siden nyttår har det visstnok ikke vært noe møte uten de har bedt med 2–3 eller flere. Det er en ganske stor flokk som er blitt med.

Bergen. I Tabernaklet (Pinsevennene) har også mange overgitt sig til Gud og er blitt døpt i vann og And.

På Herre ved Porsgrunn pågår likeledes en ikke så liten vekkelse.

I Larvik er der vekkelsesbønde i frimisjonen, baptistmenigheten og i «Betania» (de frie venner).

Vekkelsen i Skien fortsetter fremdeles. Det kan være stille perioder imellem, men så blusser den op igjen, og flere kommer frem til forbønn. De forskjellige lokaler har sine møter til stadiighet og er fullt optatt.

På enkelte møter er der blitt bedt for op til 23 sjeler.

I Saltnes, Røde (Frie venner) har visstnok ca. 60 stykker overgitt sig til Gud. Flere er blitt salvet og bedt for og helbredet av Gud. De har møter nesten hver kveld og folk kommer lange veier til møtene.

Lillesand: (Pinsevennene). Det er kommet med over 100 stykker siden de begynte med vekkelsesmøter. Og nesten overalt i de forskjellige samfund meldes det om vekkelse. Må Gud fortsatt velsigne og Guds folk boie sig for alt Guds ord. Ikke bare hva menighetsordningen angår, men i alt Guds ord.

Fra Høydalsdal.

Til «Misjons-Røsten».

Hjartelag takk for bladet «Misjons-Røsten». Det er mitt blad som eg elskar og held mykke av. For hennar rest er so mild og kjærleikfull, og ei velsigning gjerning kan den utføre i dei enkelte heimar.

Eg (Jesus) er kommet for at de skal have liv, og over nok. Joh. 10, 10.

Varm helsing.

Anders L. Høydalsdal.

Fra Sarpsborg.

Har i ca. 14 dager hatt besøk av br. Hegh, som har utdelt ordet til stor velsignelse iblandt oss. Det har vært en oplevelse å følge med i hans likefremme og lettforståelige forkynnelsen av bibelens herlige sannheter. Vi trenger mer av samme forkynnelsen i våre dager. Tidsanden griper inn med alt for megenv overfladiskhet.

Sondag den 6. ds. talte misjonær Brønnum på formiddagsmøtet, hvor vi også fikk bryte brodet sammen. På aftentimen talte broderen om mange interessante begivenheter sett i profetiens lys. Det var lærerikt å følge med.

Br. Hegh har kommet tilbake

og vil stanse her en kort tid. Vi ser hen til Herren som formår å gi sitt folk kraft.

S. T.

En hilsen.

Nåde og fred vorde eder mangfoldig til del i Jesus Kristus vår Herre, som har igjenfødt oss til et levende hø. o. s. v.

Håpet beskjemmer ikke, fordi vi kjener Guds kjærlighet er ute i Guds barns hjerte. Endog vi er skropelige kar gir vi Gud æret for det som er utrettet, så lenge vi er i denne hytte.

Vi ser op til ham og blir i live. Bliv i ham så blir han i oss. Den som søker etter Gud finner han. Priset være Gud.

En kommisjonær.

giorelse, han sier: «Den som ser mig, ser den som sendte mig.» (Joh. 12, 45). Han er allestedsnærverende: «Se, jeg er med eder alle dager intil verdens ende.» (Matt. 28, 20). Hvad de fromme i Israel har anet, det er nu blitt virkelighet i Kristus, vi kan se Faderen i Kristus.

Det splittede forheng er et symbol på doren til Faderhuset.

På den ytre side av forhenget, sett ut fra helligdommen, var kerubene avbildet, kunstnerlig arbeid. Selv om prestene ikke kunde gå inn i det allerhelligste, så så de dog noe av det som var der inne, billede av kerubene på forhenget. Således skal også vi i verden være billede på helligdommen oven til. Paulus skriver: «Det synlige er et billede på det usynlige.» Jesus sammenligner Guds rike med alle slags syning: Himmerikes rike lignes ved ... og så fremholder han gjennomgangen fra naturen og fra det daglige liv og sammenligner dem med verden oven til.

Liksom himlen gjenspeiler sig i en klar sjø, således skal Guds barn være et billede på det himmelske hjem.

Vi skal vise menneskene på jorden frukter fra den himmelske verden. Andens frukter er: Kjærlighet, glede, godhet, tålmodighet, saktmotighet, måtchold og annet. Kristus selv er himmelfrukten. Når vi i forarstdelen eller om sommeren beundrer et smukt landskap, så vet vi at det kun gjenspeiler herligheten oven til, og når musikkens toner henrykker oss og bærer våre sjeler opad på ornevninger, så skal vi tenke på den fullkomne harmoni i himlen, hvor der ingen mistone, ingen disharmoni mener finnes. Nar vi har glede av Guds ord, glede av samfundet med Guds barn, glede av det som vi gjør for Jesu skyld så er det også en forsmak på den himmelske glede og salighet. Her blir vi ved glede og særlig gjennom lidelse tilberedt for de hellige arvelodd i lyset.

Forlosningen var fullbragt, og forhenget i templet spittet.

Jesus hadde gjort alt som var nødvendig for vår frelse. Dette bragte ham lys, fred og glede, og dette skal også utløse takknemlighet og glede i oss. Gud forlanger intet annet offer. Kristi blod alene renser oss fra alle synder. Den gamle paktas ofre hadde ikke makt til å utvirke en tilgivelse, da blev kun brukt for Israel og ikke for hele verden. Men Kristus er verdens frelses, som har fullbragt forlosningen for hele verden og for alle tider.

Det

splittede

forheng

sier

oss

at

Israels

husholdning

fant

sin

avslutning.

Den Herre Jesus sier «Tro ikke at jeg er kommet for å nedbryte loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å nedbryte, men for å fullkomme.» (Matt. 5, 17). Kristus har ikke fjernet, hvad der var godt, men han har utfyllt det gode og bragt det til fullendelse, således også de gammeltestamentlige skikke og innretninger. Det var kun symboler, han er virkelighet, han er vesentlig. Ingen i Israel måtte se inn i det allerhelligste. Prestene, som oppfylte deres plikter i helligdommen, holdt sig fjernet fra forhenget, var engstelige for å berore det, de lengtes vel mangen gang etter å se noget av herligheten, men de torde ikke. Kristus har nu åpenbaret oss hvad der var bakved forhenget. Mangt et hjerte i Israel hadde lengst etter å se Gud: «Når skal jeg dog komme og ses for Guds ansikt?» roper salmisten (Salme 42, 3). Jodene var det jo bekjent, at Gud styrer verdensaltet, at han er overalt tilstede, men de vilde dog se ham, de vilde i samfund med ham, men det heter: «Mennesket kan ikke se mig og leve.» (2. Mos. 33, 20).

Men Kristus er Jehovahs legemlig. Den nye Maran Ata, kr. 3.50.

Det splittede forheng

«Og se, forhenget i templet splittet i to stykker, fra øverst til nederst.»

(Matt. 27, 51).

Mennesket er skapningens krone. Et hvært menneske er i verden i det små. Da Adam og Eva levde i harmoni med Gud, gaves der et paradies, men etter syndefallet blev det anderledes. Ved synden kom en rift i skapningen. Der var vokste torne og tidsler. Menneskene blev hjemskjøt av jordskjelv, oversvømmelser, orkaner og sykdomme. Mennesket innvirket på naturen.

Naturen føler med oss på en viss måte. Således var det ved vår Herre og Frelsers korsfestelse. Da han hang på korset, formørkedes solen, det blev mørkt, jorden bevet klippene revnet og forhenget i templet splittet fra øverst til nederst i to stykker.

Alt har følt med, lidt med og klaget med. Men over det alt er vår Guds nåde, og forhenget er således et symbol, der har meget å si oss.

Det splittede forheng er et symbol på den fullständige forlossning.

«Eders misgjerninger gjør skils misse imellem eder og imellem eders Gud; og eders synder gjør at han skjuler ansiktet for eder, så at han ikke hører,» heter det i Essias det 59. kapitel. Ved synden opstod en kloft, en mur, som skilte menneskene fra Gud, og dette symboliseres ved forhengen. Jehova vilde dermed si, at ingen måtte komme i hans nærværelse, ti «eder» misgjerninger gjør skils misse imellem eder og imellem eders Gud. Men Gud er ikke bare hellig og rettferdig, han er også nädig og barmhjertig og har banet en nädens vei gjennom det aller helligste. I det aller helligste fantes et skrin av akazietre, i dette lå skalen med manna, Arons stav, som blomstrete og bar frukt i en natt og fremfor alt løvens tavler. Over skrinet var en gyllen plate, kallet nädestolen. Derover befant sig to keruber og derimellom det vidunderlige, hemmelighetsfulle lys, schechina, Guds herlighet. Kun ypperstepresten, ellers intet menneske i Israel var tillatt å betreda det allerhelligste og også han kun én gang i året på den store forsoningsdag. Den dag skjov han forhenget bort og stenkjet forsoningsblodet på nädestolen. Men dette måtte gjentas hvert år. I templets forgård bragte pre-

Denne hilsen er gjennom en venn fra Norge tilsendt. Han sier: «Den som ser meg, ser den som sendte mig.» (Joh. 12, 45). Han er allestedsnærverende: «Se, jeg er med eder alle dager intil verdens ende.» (Matt. 28, 20). Hvad de fromme i Israel har anet, det er nu blitt virkelighet i Kristus, vi kan se Faderen i Kristus.

Det splittede forheng er et symbol på doren til Faderhuset.

På den ytre side av forhenget, sett ut fra helligdommen, var kerubene avbildet, kunstnerlig arbeid. Selv om prestene ikke kunde gå inn i det allerhelligste til side, og vi har leilighet til å se inn i helligdommen oven til, i bergprekenen sier Herren oss tydelig, hvilke egenskaper der skal utvikles i oss, hvorledes vår karakter skal formas for rett å kunne eie og bruke den himmelske arvelodd. Også når en elsket personlighet drar fra tiden inn i evigheten, drages forhenget til det allerhelligste til side, og vi har leilighet til å se inn i helligdommen oven til, i verden.

Kun når vi blir i samfund med Jesus, etterfolger han, vil vi inngå i himmerikes rike gjennom den åpne dør.

A. F.

Følgende bøker

kan fås i Misjons-Røstens ekspedisjon:

Wåk av M. Støve. Nedslatt pris kr. 0.60.

Drømmemesteren av M. Støve. Nedslatt pris kr. 1.00.

Andens budskap til den sterke og dødsmeddte menighet av O. Karlsen kr. 0.50.

Et liberal teologer Antikrist? av O. Karlsen, kr. 0.75.

Blandt Syd-Amerikas indianere av Sigurd Grønvold, kr. 1.00.

Aida Margareth av Ida Seehaus, kr. 0.80.

Schibboleth, kr. 4.00.

Men Kristus er Jehovahs legemlig. Den nye Maran Ata, kr. 3.50.

Tungetalen i historiens lys.

Utdeling av sogneprest G. O. Klovstad med svar av megler Jørgen Stray, Kristiansand.

Ianledning av hvad der i det siste har vært skrevet om tungetale, gir sogneprest G. O. Klovstad i Sande en fremstilling av tungetalen gjennem tiden.

Det er ingen grunn til å tro at våre dagers tungetaler er forskjellig fra tungetalen i den første kristne tid; men — som biskop Stoylen nylig uttalte — tungetalen er ikke noe som er eget for kristendommen. Han hadde, sa han, ikke hørt så megen tungetale noe sted som blandt devisjene i Kairo. Kanskje kunde nu noen si, at de kristnes tungetale er virket av den Hellige And, mens dervisjenes er virket av djævelen, men spørsmålet er om vi har rett til det. Det kunde hende at den både hos den ene og den annen har samme psykologiske årsak.

Sådive vites er det intet nytt kommet frem ved tungetalen som folk ikke før har visst eller tenkt. Noen åpenbaring har den ikke bragt, og noen særlig kristelig prestasjon av etisk betydning synes den ikke å være. Det kan jo heller ikke innes å være av noen særlig betydning om en tungetaler sa noen franske ord eller setninger. Det måtte i allfall komme på pinnholdet. Det skinner dog igjenom at tungetalene varsler Jesu nære gjenkomst. Her skulde vi altså ha en åpenbaring. Det er forresten karakteristisk at tungetalene står i forbindelse med troen på at dommens dag og verdens undergang er nær. Slik var det jo også med tungetalen i aposteltiden. Man ventet da Kristi gjenkomst for hver en dag. Derom gitt det nye testamentet jo tydelige vidnesbyrd. Denne forventningen om den nære endetid har alltid bragt følelsen til å gå over sine bredder. Da man ved år 1000 ventet opprettelsen av det tusenårige rike, bret det en bevegelse ut som i meget minner om de dansende dervisjer. Blandt adventistiske sektører — sådles blandt Irvingianerne — forekom igjen tungetale.

Disse tanker om dommedag og det som harer sammen med den, er nu hverken jodisk eller av kristelig oprinnelse. Efter Zarathustras religion (den gamle persiske religion) skal det komme en verdensfrelser, Saoshont, som skal bevirke at de døde står op. Ild skal strømme ned fra himmelen og brenne op jorden. De onde andevesener blir ødelagt ved Guds (Ahura Makkas) ord. På den nye jord begynner så det nye salige liv. Vi vet at jødene borte i Babylon traff sammen med perserne, og når vi nu finner disse forestillinger i senjødedommen, kan vi vel ikke undgå å dra den slutning, at de er kommet fra Persien.

De forestillinger vi finner i det nye testamentet om disse ting, er senjødiske. Jesus og apostlene har ikke skapt dem, men overatt dem. Det vet enhver som har ret til å tale om disse ting, de vil si enhver som har syslet

med senjødiske skrifter. I virkeligheten har vi ingen spådommer i det nye testamentet som berettiger oss til nu å vente verdens ende med de dertil hørende feno- mener. Efter evangeliene skal den komme, mens noen av dem som står omkring Jesus ennlev, og etter Johannes Apenbaring lever seeren under den nest siste konge. Spådommene var altså feilaktige. Det må vi i sannhetens navn innrømme.

Som bekjent har stridens bølger gått heit en tid angående vår tids tungetale. Om den er ikke den på apostenes tid eller den er uekte. Br. Stray, Kr.sand. S. har sendt oss følgende som har stått i «Kransen» Tidender:

Fr. sogneprest Klovstad har en artikkel i dette blad fredag 19de ds. med overskrift: «Tungetalen historisk belyst».

Innholdet av denne artikkelen svarer ikke til overskriften, den er nemlig ytterst fattig på historisk belysning, så man føler sig skuffet etter gjennemlesningen.

Sogneprestens artikkel skulde i ethvert tilfelle omfatte den kristne tidsperiode fra den Hellige Ands utgydelse på pinsedag og nedover til vår tid, men det gjør den ikke. Isteden derfor diskiser han op med Irvingianerne og med hvad biskop Stoylen hadde oplevet nede i Egypten. Det må vel sies å være lovlig sent når det er tale om historisk oplysning angående dette emnet. — Man måtte jo kunne vente noe ganske annet av historisk belysning av en teolog.

Men det later til at han har glemt en smule kirkehistorie han må ha lest i sine studiedager.

Det er ganske visst sant at tungetalen tyret sig blandt Irvingianerne først i Skotland og så i England så sent som i 1832, men det forekommer mig å være et lovlig langt sprang ned igjennom historien når talen er om historisk oplysning om dette emnet. — Og selv her gjor sognepresten sig skyldig i en feil når han henregner Irvingianerne under adventistene. Jeg skal derfor tillate mig å be hr. sognepresten så opp og leste 11. kapitel i de såkalte «Tolv apostlers lære», et kilde- skrift fra oldkirken som professor Caspari oversatte og kalte «Den eldste kirkeordning». Dette skrift er forfattet adskillige år før apostelen Johannes døde.

I kapitel 11 står det «Synd mot den Hellige And er å tale bespottelig mot dem som taler i tungter» o. s. v., et ord som både sogneprest Skagestad og biskop Stoylen og sogneprest Klovstad kan ha godt av å tenke nærmere over. Biskop Ignatius av Antiochia skrev på sin martyreise i forfølgelsen år 107 til år 115 en del brever. I disse skrifter ser vi at tungetalen hadde sin plass i gudstjenesten på den tid.

Likseså ser vi av Justin mar-

talen hadde sin plass etter nydelsen av nadværen, sådles at man fritt kunde tale så meget man vilde.

Omkring år 180 hørtes tungetalen bare hist og her i menighetene. De menighetsforstandere som ikke hadde denne gave begynte da å erstatte denne med å messe.

Dette burde hr. Klovstad og hr. Skagestad ha tatt med i en historisk utredning om dette emnet. Men de turde kanskje ikke innlate sig på dette for at ikke legfolk skulle forstå at kirken som samfund har mistet alle sine nädegaver og deriblant også tungetalen som den hadde fra begynnelsen. Biskop Viktor i Rom vilde utstøtte tungetalene på sin tid, men biskop Irenaeus grep til pennen mot den romerske biskop, som da måtte boe sig for illeasiaseter fra Smyrna. Irenaeus var en tid lærer i Rom, men blev senere biskop i Lyon.

Denne biskop Irenaeus, som omtales som en av det annet århundres største kristelige skikkelser, vil jeg referere ordrett hva han skriver i sin 5. bok, nemlig følgende: «Derfor sier også apostelen: Vi胎 visdom blandt hinduene, kom en ung gutt inn i misjonsskolen have og fulgte etter mig

nighetens stiftelse på den første pinsefest. Det er sorgelig at en norsk statskirkeprest tenker sådles og ennå verre er det når

han også vil bringe andre til tro dette.

Kristiansand 4. mars 1932.

Jørgen Stray.

FOR FAMILIENS YNGSTE

VIRKNINGEN AV ET BIBELORD

I 1844 døde en gammel mann i Pommern. Hans slektninger som han i de senere år hadde bodd hos, sokte & fikk tak i en del av hans penger, uten de øvrige arvinger vitende. Særlig var det et bevis på et pengebebo som den gamle hadde lånt dem.

Mens de en aften talte sammen om bedragraten, satte deres ille datter og leste på et bibelord som hun hadde fått i lese. Hun var litt tunngom og gjentok stadig og holt for sig selv:

— Hvad gavner det et menneske om han vinner det hele verden, men tar skade på sin sjel.

Dette ord ringet for ørene, inntil de begge falt ned på kne og bad Herren om å frelse deres sjel og tilgi deres synd.

HAN BLEV EN KRISTEN

En misjonær forteller:

— En dag mens jeg arbeidet blandt hinduene, kom en ung gutt inn i misjonsskolen have og fulgte etter mig

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.

Ordspr. 11. 24.

Kina.

F. O. SHRØDER:

A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

MARGRETHE DØRUM og HILMA

KARLSEN:

Janette Brua, Welhavensgt. 10, Oslo.

CHRISTOFA BRUNETLAND:

L. Hvidsten, Tyskesmuget 28,

Bergen.

HELGA LUNDEBY:

J. Lind, Verlegaten 21, Moss.

RUTH PEDERSEN og ESTHER

PETTERSEN:

Inkassosjef Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT:

Gerda Siveland, Rosenborgt. 1,

Oslo.

ALFHILD BJERVA:

G. Bergh, Youngsgt. 1, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA

JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand pr. Oslo

M. PAULSEN og IDA LORENTZEN:

Bidrag kan sendes Misjons-Rosten.

AGNES og TORKILD RASMUSSEN:

J. Lind, Verlegt. 21, Moss.

Manchuria.

MARTIN KVAMME:

Bidrag kan sendes Misjons-Rosten.

Finnmarken.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

DEMDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ASTRID SCHIE, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

DORTHEA KLEM:

Thora Finnerud, Danvik, Drammen.

KRISTIAN SKIPPERUD:

Anna Thøgersen, Teatergaten 1,

Oslo.

MARTHA HAGA:

Jørgen Monsrud, Harestua.

HENR. EILERTSEN Postbox 34 Tromsø

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sønstebo, Otterholtd pr. B,

Telemark.

SIGURD GRØNVOLD:

Johan O. Johnsen, Slemmestad.

Afrika:

P. EVENSTAD:

Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

mens jeg gikk der og spaserete, snudde mig og spurte hvad han ville.

— Jeg vilde gjerne du skulle skue meg til en kristen, sa han.

— Det er umulig, gutten sa jeg.

Jeg. Det er bare den Herre Jesus

kan gjøre dig til en kristen. Be meg

gjøre det!

En stund etter kom han til meg. Igjen. Og han kan ikke glemme hvilken stemme da han sa:

— Nu er det Herre Jesus kom-

inn i mitt hjerte.

— Hvordan gjikk det til? spurte jeg.

— Jeg bad slik: Herre Jesus, sa

han også vil bringe andre til

tro dette.

Kristiansand 4. mars 1932.

Jørgen Stray.

NUMMER 7

Mi

Det er nu

i Misjons-Rø

st

vi går med

på en reis

flere svens

og en dansk

og hadde en

har vi besø

sjonsstasjon

så nu en her

feirer vi

sittende anled

stormøter

til å gå på

til Suanhwa

kvelden. Folk

vi kunde bæ

Gleder oss til

te avguder

vemmelige ve

til Suanhwa

motor på ga

kapellet om k

gen brot vi o

Signe fortsa

Vi kom til

plass ut på

overnattet

den brøt vi

vis gjennem

og rullet og

ner og ryste

kom, og vi

vi nærmet os

lys på veien,

signal med

hvor var det

hørt at rov

nal. Vi spei

la virkelig

Denne gang

reiser sig H

med truende

vere pengen

ken varte s

lengte, for

en ann